

го напои, сутрин го повлича с вървата по росата, докато се напои, и си го прибира в тенекето.

Освен това да си носи куршум или оловено топче и ако се случи да се източи сюнгера му от вода и да няма такава, тогаз да вардаля куршума в устата си и няма да усеща толкова голяма жажда.

Всеки да има в чантата си малко сладък мехлем, тифтик и няколко парцали за спиране на кръвта и вързване на раните. Освен това всеки да има в чантата си от хайдушкия корен. Когато раната е лека (без да е строшен кокал) и не може да се извади куршума от нея, обвива се в ленеи парцал този корен и се турва в раната, която се усладява от него и я прави да не дава оток (подуване). После три часа ще извади корена, ще го натопи в мляко, ако намери, ще го завие в тифтика и последния като намаже с мехлема, ще намести тъй корена в раната до куршума.

Щом се рани някой, трябва веднага да се изсмучи раната, докато потече кръв; ако не може да стори това, да накаря другаря си.

За първото спиране на кръвта трябва да се има поне една суха гъба „пърхавица“, която забира кръвта лесно и после, като се отвлече настрана, да работи, както е казано по-горе.

Като се тури „пърхавицата“ трябва яко да се притегне раната.

От непоправимия курварин, пияница и раздорник се спасява четата както и от издайника със смърт. Да се освобождават живи не трябва, защото са клетвопрестъпници и стават опасни за четата. Всеки да има котки (железа с шипове за под цървулите) да не хлъзга човек по тревата.